

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΒΙΤΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Δέν έχουν μόνον οι άνθρωποι βίτσια, έχουν και τα ζώα. Οι ζωολόγοι παρετήρησαν, λόγω χάριν ότι τα καναρίνια και οι γαλοπούλες άρέσκονται υπερβολικά να πίνουν οίονοπνευματώδη ποτά και να μεθούν.

Οι καπαγάλλοι και τα σκυλιά—πάντοτε όπως βεβαίουν οι ζωολόγοι—άγαπουν σέ άπίστευτον βαθμό τό σάσι και τόν καφέ. Οι δέ έλέφαντες περισσότερο άκόμη κι' άπ' αυτή τήν καθημερινή τροφή τους, άγαπουν τά ναρκωτικά και ιδιαιτέρως τό όπιο. Έπίσης τρέφουν μεγάλη συμπάθεια προς τό κρασί. Όσοι έχουν παρευρεθί μέσα στό έπιποθόμα, τήν ώρα που γευματίζουν οι έλέφαντες, θά παρετήρησαν βέβαια, ότι πάντοτε τελειώνει με οίνοποσίαν! Τά παχύδερμα αυτά πίνουν με μεγάλη ευχαρίστησι τό κρασί. Έίνε ίκανοί να καταπιούν όλόκληρη χιλιάρα με κρασί.

Ό διάσημος θηριοδαμαστής Πιντόν είχε έναν έλέφαντα, στον όποιο έπειτα από κάθε γεύμα του έδινε και από ένα ποτήρι λικέρ.

Ό Πεκουέλ Λόσχε, άλλος διάσημος θηριοδαμαστής, είχε έναν εύφύστατον εξημερωμένο πύθικο, τόν όποιο άφηνε να βγαίνει άπ' τό κλουβί του και να κυκλοφορεί έλεύθερα στό έπιποθόμα. Ό πύθικος αυτός άγαπούσε πολύ τό κόκκινο κρασί και τήν μπύρα, άπ' τήν όποία προτιμούσε πάντοτε...τόν άφρό!

Ό γνωστός ζωολόγος Μπρέμι διηγείται ότι έ γνώρισε δυό χιμαπτεζίδες στους όποιους άρεσε όποιοδήποτε οίονοπνευματώδες ποτό, ιδιαιτέρως δέ τό κρασί και τό ρακί. Ό ίδιος αναφέρει ότι έ γνώρισε έναν ούραγκοτάγκο που άγαπούσε πολύ τά οίονοπνευματώδη ποτά, κάθε μέρα ό κύριός του του έδινε από ένα ποτήρι κρασί, τό όποιο έκείνος ρουφούσε άργά-άργά και ήδονικά, σάν να προσκαθούσε να παρατείνει όσο τό δυνατόν περισσότερο τήν άπόλαυσι του. Πολλές φορές έκανε πέντε όλόκληρα λεπτά τής όρας ρουφώντας τό ποτήρι του. Έπειτα όταν τελείωνε άπλωσε τό ποτήρι προς τόν κύριό του και τόν κοίταξε με ένα όφρος σάν να του έλεγε: «Ξαναγέμισέ τό!» Ό ούραγκοτάγκος αυτός έψόφησε, γιατί κίποια μέρα ήπιε ένα όλόκληρο μπουκάλι!

Άπό τά άγρια ζώα τά περισσότερα άγαπουν τά οίονοπνευματώδη και γενικώς τά δ.εγερτικά. Υπάρχουν όμως και άλλα είδη ζώων που τά άποστρέφονται.

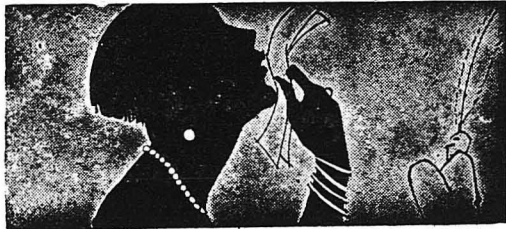
Η μεγάλες σαφείς άγαπουν πολύ τόν καννό. Τους άρέσει δέ τόσο όστε πλησιάζουν στους κωνιστάς και τόν όσφραίνονται με πάθος έως ότου μεθώσουν!

Έπίσης τά σκυλλιά και κυρίως οι γάτοι, άγαπουν τό όπιο. Γύρω από τά όποιοποσεία του Καμποτζέ βλέπει κανείς συγκεντρωμένους άπειρους γάτους, οι όποιοι ξεπλωμένοι ράθυμα εισπνέουν με ήδονή τόν γύρω άέρα, όστις είναι βαρύς από τό όπιο που προδραχεται άπ' τό έσωτερικό του όποιοποσείου.

Τέλος ό Μπρέμι αναφέρει ότι στην βορειανατολική Άφρική είδε έναν έντελός παραξένο τρόπο, με τόν όποιο οι ίθαγενείς πίνουν τους πύθικους. Οι ίθαγενείς αυτοί κουβαλούν στό μύρη που βρισκονται οι πύθικοι μεγάλα κύπελλα γεμάτα από δυνατή μπύρα, τά άφίνουν κατά γής και έπειτα πηγαίνουν και καθονται παράμερα. Τότε οι πύθικοι κατεβαίνουν από τά δένδρα, πλησιάζουν στό κύπελλα, πίνουν τήν μπύρα, και μεθούν! Στην κατάσταση αυτή τους πίνουν οι ίθαγενείς άκινδύνως καιά και τους μεταφέρουν στό χωριά τους.

έδω, έχουμιν κανονισμόν κι πειθαρχίαν!
— Άφου με βλέπετε χωρίς σπαθί και πιλήκιο!
— Βιβαίους. Άν δέν οι ιέρβλεπα τοιουτοτρόπου, θά οι συνελάμβανα αούτουσιγμει κι παραχρήμα.
— Με πονάει τό δόντι μου και πάω να πάρω «άσπιρίνη».
— Ποδ;
— Στό φαρμακείο, που άλλου!
— Ούρίστ... Ούρίστι, τούτις... τράβα γρήγορας κι να μη χρουυταγριβήσης!...
(Τό τέλος στό προσεχές)

Σταμ. Σταμ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

[Σέ μιá μικρή]

1

Στά μάτια κύττα με καλά να σε φωτογραφίσω
Μές στά δικά μου κι' έξαφνα γοργά να τά σφαλίσω,
Νά έχω τήν εικόνα σου στές κόρες των κλεισμένη
Καθώς τήν έχω στην καρδιά βαθείά ζωγραφισμένη...

2

Σά θέλω ένα της φιλι να πάρω, τό γλυκό μου
Μου λεί πώς ή μάνα της μπορεί να τή μολώση.
Τι βάσανο! Νά μη τό ίδω ποτέ και στόν έχθρό μου!
Και κατορθώνει πάντοτε φιλι να μη μου δώση.
Και με ρωτά τό άκακο, τ' άδωσ' περιστεί,οι,
Τ' νοιώθα από τό φιλι...Έίνε μικρό, δέν ξέρει!...

3

Νά μη μου μελετάς πολύ γιατί θ' άδυνατίσης
Ά! δέ σε θέλω έγώ σση με δίπλωμα να βγής.
Μου φτάνει να μ' ένοησς να ξέρης ν' άγαπήσης
Σέ πάλαιο σχολαστικό δέ θέλω να κνιγής.

Κι' άν μάθης τή γραμματική τι θά κερδίσω τάχα;
Έγώ από τά όηματα, μικρή μου, να σοθ πώ,
Θά μ' έφτανε άν μάθαινες τό «άγαπώ» μονάχα,
Νά όχηματίζουμε μαζί μονάχο τό «άγαπώ»!

Κλ. Τριανταφύλλου (Ραμπαγά)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΣΠΑΣΜΟΝ

Ό; φαίνεται τήν πείραξα πολύ,
Γιατί άφού τής ζήτησα φιλι,
—Είμαι νεκρά για σένα, μοιχε πλέον.— Με θυμόν!
—Είσαι νεκρή! Δόσμου λοιπόν τόν τελευταίον άσπασμόν!—
Γ. Κ. Στρατήγης

ΠΡΟΤΑΠΡΙΑΔΙ:

Όλο τό χρόνο, κόρη, με μεθοούσε
Με ψεύτικης άγάπης ευωδιά
Και μούλεγαν πιστά πώς'μ' άγαπούσε
Τά χείλη μόνον, όχι κ' ή καρδιά.

Μά σήμερα που τώχουν για συνήθεια
Γιά να σοθ λέν ψευτείες όπου κι' άν πιάς,
Σήμερα μοιχες μιά και συ άλήθεια,
Σήμερα μοιχες... πός δέν μ' άγνιπιάς!...

Δημ Π. Ταγκέπουλος

ΚΟΙΜΗΘΗΝΑΙ, ΑΠΟΘΑΙΝΕΙΝ

—Άχ, πούδ δέν ήλπίζε στον κόσμο και ζή!
Μιά μέρα—σε λίγο—ψυχή μου, μαζύ
Θά πάμε να μάσουμε γιούλια,
Στēs άνοιξης μέσα στους κήπους κοδιές!
Και λούλουδα πώχουν βαρειές μυρουδιές
Υακίνθους, αγιόκλημα, φούλια!

Θά μάσμε κρένα και ρόδα βουνά!
Γαρύφαλα, βόλες, μουσικες κ' ύστεργνά
Έδω στή φτωχή κάμαρά μας,
Θά δούμε, σφαλώντας τή θύρα μας,
—Άχ, πούδ δέν ήλπίζε στον κόσμο και ζή!
Ν' άνοιξουν, ψυχή, τά φτερά μας!...

Άγγ. Θ. Σημηριώτης

Ο ΤΟΜΠΑΖΗΣ ΚΙ' Ο ΒΑΔΙΓΚΤΟΝ

—Τι παράδοξο τόπο διαλέξατε για πατρίδα! είπε μιá μέρα
ό άγγλος Βαδιγκτόν στον ναύαρχον Τομπάζην, δείχοντάς του τό
φαλακρό και ξερημ' βράχο τής 'Υδρας.
«Η έλευθέρια, άπάντησε άμέσως ό 'Υδρατος, διάλεξε τόν τό-
πο αυτό, και όχι έμεις!...»